

21 ธันวาคม 1971(2514)

เราส่งบัตรส.ค.ส.ถึงพี่อากาศหนึ่งฉบับ ตามท้ายคำอวยพรด้วยโน้ตสั้นๆ
ว่า.."โครงการทำแล้วละ ที่บริษัทใหญ่และเก่าแก่มาก คือ

Art Department
Williams & Meyer Co.
630 S.Wabash
Chicago, Ill. 60605

เรื่องของเรื่อง หลังจากที่ตั้ง "ไบปลิว" ไปตามบริษัทต่างๆ ในชิคาโก
แล้วประมาณ 3 อาทิตย์ วันหนึ่งโจนก็ได้รับโทรศัพท์จากบริษัทนี้ให้ไป
สัมภาษณ์ (มีเราคนเดียว) เราเองตั้งใจและเสียใจๆ คนกัน ที่เสียใจ
ก็เพราะว่า..หมกเวลาแถมไปแถมมาตามห้างสรรพสินค้าต่างๆ ที่นั้นจะ
ค่อนข้างงาน วันรุ่งขึ้น คนเข้ามามากกว่าวันก่อนๆ แคงตัวเรียบร้อยกว่า
วันอื่น (ควยซุกเกงซุกเคียวที่มีอยู่) และจับรถไฟกระบวนเขามาก เพราะ
ต้องไปค้นหาบริษัทนี้ก่อนเวลานัก คนนี้ชื่อ Gene Black เป็นเจ้า-
หน้าที่ฝ่ายบุคคลของบริษัท ถึงเวลานักแปดโมงตรง เดินใจหวิวๆ ซัน
ลิฟท์เล็กๆ ไปถึงชั้นหก ประจันหน้ากับเลขานุการินี ที่เป็นโอเปอเรเตอร์
โทรศัพท์ไปควยในตัว ซึ่งต่อมาภายหลังเป็นเพื่อนถูกคอกันดีมาก ชื่อ
Palma CosenTino มีเชื้อสายอิตาเลียน แม่หม้ายอีกเหมือนกัน เธอ
วางหูโทรศัพท์แล้วถามเราว่า "ต้องการพบ ยีน แบลค ไซมัย.." แล้ว
ฉายมือให้เราเดินต่อไปข้างใน ยีน แบลค อ้วน ๆ ห่าทางใจดี ถามเรา
เรื่องส่วนตัวนิดหน่อย แล้วให้เรากรอกแบบฟอร์มต่างๆ หลายใบ แล้ว
ก็พาเราไปพบผู้จัดการ ซึ่งเป็นลูกชายของเจ้าของบริษัท ชื่อ Bill.

Meyer เหม็นชื่อพ่อ ตามธรรมเนียมของลูกคนโตของฝรั่ง นาย
 เมเยอร์ (เล็ก) คนนี้ เป็นกริ่งโกประเภทปากว่า มือถึง ขอตรวจดู
 หนังสือเดินทางก่อน แคพอเห็นคำว่า "คำหนี นิ้วซ้าย" (ก็คงจะเป็น
 รอยมีคบาท) แกล้งจับมือคิงไปดู.. และถามเราหลายคำเกี่ยวกับประ-
 สบการณ์ในการทำงาน แคก่อนที่จะกลับออกไปพบ ยีน แบลค อีกครั้ง
 หนึ่ง นายเมเยอร์ (เล็ก) แกล้งเตือนเราว่า หนานหนาหนาวควรจะได้
 กระจะไปรงยาวหรือกางเกง แลวแกล้งเอ้อมมือมาจับที่ขาทั้งสองข้าง
 ของเรา.. มันจะมากไป ยู! (สมัยนั้น พ.ศ. 2514 แฟชั่นกระจะไปรง
 ผูหญิงสั้นเทอเหนือเขา มากจนอึกแล้วแคความสวยของหัวเขา)

เราออกมาพบกับ ยีน แบลค อีกครั้งหนึ่ง เพื่อที่ แลคจะพาไปแผนก
 อื่นๆอีก ยีน แบลคบอกเราควยเสียงหาวๆแคก่อนข้างจะแหบว่า จะ
 พาไปรู้จักเพื่อนร่วมงานก่อน.. ตึกของบริษัทเป็นตึกเก่าๆ อยู่ชั้น 5
 และชั้น 6 บริเวณที่ทำงานเป็นห้องโถงใหญ่ ทั้ง 4 คานของห้องโถง
 กันเป็นลอคๆสำหรับการทำงานประเภทที่ไม่ต้องการเนื้อที่มาก คาน
 หนึ่งของห้องโถงจึงเป็นห้องมีคสองห้อง ห้องหนึ่งใหญ่หน่อย สำหรับ
 ขยายรูปขาวดำ ซึ่งงานส่วนใหญ่ของบริษัทเป็นโพสเคอร์โฆษณาใหญ่ๆ
 ส่วนห้องมีคห้องเล็กใช้สำหรับล้างสไลด์ (สมัย อี. 4) ซึ่งมีตู้ป่นหมึกที่
 พวกเพื่อนร่วมงานเรียกว่า " **Bob Nakamura** " เป็นคนทำอยู่ ส่วนห้อง
 ว่างที่อยู่ถัดไป ไซเป็นห้องถ่ายทำสไลด์สี 35 มม. มีแท่นซึ่งเรียกกัน
 ว่า " **Copy board** " อยู่กลางห้อง การจัดไฟถ่ายก็เป็นไปตามแบบ
 สากล มี **photoflood** แรงขนาด 250 วัตต์ 4 ดวง หมุ่ควยฟิลเตอร์
 สีน้ำเงิน แสดงว่าไซฟิล์มไฟขาว (**daylight**) และกล้องถ่ายรูปคิก-
 คังอยู่บนขาตั้งสูงมาก แคไม่ไคสังเกตุว่าเลือนกลองชั้นลงโดยวิธีอะไร
 การที่คังกลองไวสูงมาก และไฟตั้งสีดวงอยู่ห่างจากคอปปีบอร์คมาก
 ก็แสดงว่าคณฉบับมีขนาดใหญ่โตมโหฬาร เพราะฉะนั้นจึงไซเลนชกรรม-
 คา ถึงแมจะมีคสลัวแต่ก็สังเกตุไคจาย ส่วนยี่ห้อกลองนั้นแลละมองไม่

เห็นเลย.. เราสงสัยว่า ทำไมไม่รู้จักใช้ฟิล์มไฟเหลือง (tungsten)
 ก็อยู่ใกล้ร้าน Standard Photo Supplied ก็น่าจะสั่งฟิล์มกระป๋อง
 แบบ EPY 5017 Ektachrome Professional 50 ใสถายไฟ
 เหลืองโดยตรง แล้วถ่ายให้ Over ชักหนึ่ง stop แล้วลดเวลาในหน้า-
 ยาสว่างภาพ 1 นาที ภาพจะออกมาสวยมาก.. ทราบภายหลังว่า
 เคยใช้ฟิล์มนี้เหมือนกัน แต่มักจะขาดตลาดบ่อยๆ เลยเลิกใช้ (นึกว่าจะ
 เป็นแค่เมืองไทย ที่เมืองเขาก็เป็นเหมือนกัน).. เราเคาเอาวา
 ป่านนี้คงจะใช้ระบบ " slave " กันสบายไปแล้ว.. แผนกนี้มีคนรับฉีก-
 ชอบเป็นคนเกาหตี เห็นเรียกกันว่า " คิม " และมีผู้ช่วยอีกคนหนึ่งเป็น
 คนเมกซิกกัน พวกเขาพร้อมงานเรียกแกว่า " เซคเตอร์ " แต่ถาออกเสียง
 ตามแบบเมกซิกกันแท้ก็จะเป็น " เอกโตรร " .. สรุปแล้วบริษัทนี้มีคน
 ทำงานมาจากนานาชาติ ญี่ปุ่น จีน ไทย เมกซิกกัน มีอยู่ครั้งหนึ่ง
 บริษัทอื่นในเครือชายส่งสาว " พิลิปินา " มาช่วยทำงานพิเศษอยู่ 2-3
 วัน.. จากมุนแล้ว ยิน แบลค ก็พาเราไปอีกคานหนึ่งซึ่งมีแผนกที่
 เรียกว่า " Art Department " ทำ artwork, paste-up และ
 Keyline ที่ที่เราใคร่จักกับ Angelo Pellelito ฝรั่งอิตาเลียน
 ซึ่งต่อมาภายหลังแกก็กลายเป็นหัวหน้าที่นารัก แกแนะนำให้ทำ paste-up
 แบบแปลกๆ รวมทั้งการฉีกเนกาตีพแบบเวียนลักโดยไมต้องทำสี
 โอเพคหก ก็ที่แกเล่นละลายโอเพคจนกลายเป็นนำหามากชวคโตๆ
 แล้วภาษาประกฤษของเราตอนนั้นก็ยังคงงูไข่มอประกอบเป็นพื้นฐาน
 คุยไปคุยมาเราก็บักชวคสีโอเพคกระจ่ายบ่อยๆ.. เรื่องการทำ masking
 ก็เหมือนกัน ทำเร็วๆ งายๆ โดยการทุบกระคาะเหล็กลงไปบน
 เนกาตีพทั้งแผน ตีคสก็อกชเพนนิคทนอยู่ตรงมุม แล้วใช้ใบมีคโกนคม-
 กริบ กรัดลงไปบนกระคาะเหล็ก แล้วแกะกระคาะเหล็กทิ้ง มอง
 เห็นแตรอยมีคโกนบางๆ จางๆ เท่านั้นเอง เราลองทำดูบ้าง ปรากฏ
 ว่าเนกาตีพชาคหลุคออกมาทั้งกระบิ มีอหนักเกินไป.. แค แอนเจโล

อ้าปากค้างเมื่อเห็นเราแต่ง (retouch) ภาพชวยมัทมา ซึ่งเนกา-
 คิฟสกปรกแบบล้างไม่ออก เมื่อขยายภาพออกมาแล้ว นาย Frank Wolf
 ซึ่งเป็น Supervisor แต่มิบุคคลิกไม่น่าประทับใจเลย จะเอา
 ภาพชวยมัทมาทิ้ง แต่เราขยับปากถามไว้ ขอให้ฉันแสดงฝีมือบ้าง
 เถอะนา เรื่องหมู่ๆพรรคนี้ เราใช้เวลาแค่ 2 ชั่วโมง ภาพนั้นก็แต่ง
 เสร็จ สดใสเหมือนภาพที่เพิ่งถ่ายใหม่ๆ แล้วตั้งแต่นั้นมา นาย "หมาป่า"
 ชูปเปอร์ไวเซอะคนนั้น ก็คอยอุยโยนลง สุภาพชน มันก็แค่นั้นแหละ
 ถ้าอุยอุยจะไปทำงานกับฝรั่ง ก็ต้องมีอะไร เก่งเสียอย่าง และบริษัท
 ที่วางใจแก่คนต่างชาติเพราะจ่ายค่าจ้างโคตรถูก ก็ใครจะไปยอมเลือก
 งานในทางแค่น และถ้าไปควยทุน "พ.ก." ควยแล้ว อะไรก็ไต่ทั้งนั้น
 ตามที่ได้ตกลงกันไว้กับยีน แบลค ทางบริษัทจะจ่ายค่าจ้างสำหรับ
 คนงานใหม่ ชั่วโมงละ 2 เหรียญห้าสิบ ทำงานวันละ 8 ชั่วโมง ก็ไต่
 20 คอล. ต่อวัน อาทิตย์ละ 100 คอล. (ไม่ทำงานเสาร์) ถ้าจะคิดเป็น
 เงินไทย ก็คูณควย 20 เป็นรายไต่ที่ไม่เลวเลย และเมื่อทำงานไปไต่
 3 เดือน ก็จะไต่ขึ้นเงินเดือน และจะจ่ายค่าเรียนตอนกลางคืนให้ควย
 น่าสนใจ เพราะรอบๆชิคาโกใกล้ มีโรงเรียนกลางคืนมากมายก่ายกอง
 แค่นั้นแหละ ถ้าเรียนให้ดี โรงเรียนเซาก็พลอยไต่ไปควย แต่ถ้าเรียน
 ไม่ไต่เรื่อง โรงเรียนเซาก็พลอย "ไม่ไต่เรื่อง" ไปควยเป็นธรรมดา
 ยีน แบลค ตามเรามา พรอมที่จะเขาทำงานเมื่อไร ใจเรานั้น
 อยากจะตอบว่า "พรงนี้" แต่มันถึงคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับโจนว่าจะไป
 เป็นเพื่อนเที่ยวถึงเมืองเซนต์หลุยส์ รัฐมิซซูรี ประมาณ 4 วัน เลย
 ของตอบโกหกยีน แบลค ไปว่า ขอเขาทำงานอาทิตย์หน้า อาทิตย์นี้
 จะช่วยโจนทำเค้กคริสต์มาส. . ยีน แบลค ยิ้ม คงรู้ทันว่าเราทำไม่เป็น
 วันนั้น เรากลับบ้านควยความอึดเอิบใจอย่างยิ่ง จำได้ว่าแะโทร-
 คัพที่ตู้สุธารณแห่งหนึ่งถึงโจนก่อน บอกเขาเรื่องความสำเร็จในการ
 สัมภาษณ์ ซึ่งโจนแกก็ยาก่อนที่เราจะออกจากบ้านแล้วว. . แกจะไหว

นิ้วเอาไว้..... I'll keep the fingers crossเป็นการให้กำ-
 ดังใจแบบอเมริกัน คล้ายๆกับเราพูดกันว่า.. "เซ่อหัวโง่เรื่องเถอะนา"
 ตอนกลับบ้าน พอลงจากรถไฟที่สถานี เกลิน เอลลิน เราก็มั่นไค้เดิน
 ตรงกลับบ้าน แต้นกกรรมอกกรรมใจมาก เดินผ่าน"แยงกั กูเกิด แคนกั"
 มุมสำราญประจำวันไปอย่างเฉยเมย แวะเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ต
 "เอ แอนกั พื"ซึ่งอยู่ข้างๆ เดินตรงแนวไปที่แผนกเครื่องคั้ม หีบ
 "แซมเป็ญ"ราคาปานกลางโค้ชวคหนึ่ง แล้วกั้เดินตัวปลิวกลับบ้าน ลั้ม
 หนาว.. ขอฉลองความสำเร็จซักหน่อย ที่บ้าน กูเหมือนโจนกำลังอบ
 พิซซา ทำสลัคเยลลี่ และเรามีแซมเป็ญที่รีบแซ่เอาไว้จนเย็นเฉียบ..

ในวันรุ่งขึ้น เรากั้กะแผนการณั้กันว่า ตอนเช้าจะไปชื้อเนยแข็งและ
 ซัมมปัง สำหรับทำแซนด์วิชเนย เอาไว้กินกันในรถเมือหัว และตอน
 บายจะตองเอา"เรกซ"ไปฝากไว้ที่" Kennel "(สถานีที่รับเลี้ยงสุนัข)
 ซึ่งอยู่เกือบจะนอกเมือง เรกซนั้นทั้งเห่าทั้งหอนเมือรู้ตัวว่าจะถูกเจา-
 นายปลอยทิ้งไว้คนเดียว แต่ในเช้าวันรุ่งขึ้น ก็ยังมีเรื่องซลุกซลักเกี่ยว
 กับรถยนต์ กวว่าจะเคล็ดอนขบวนโค้กั้ตกเกือบบายสองโมง และโจนนั้
 ก็อคไม่โค้ที่จะขอผานโรงเลี้ยงสุนัขที่"เรกซ"อยู่

รถวิ่งผ่านลมหนาวไปบนถนนที่ชาวโพลนควยหิมะ แต่ที่สวยประทับใจ
 ที่สุดก็คือ หิมะที่จับอยู่บนต้นไม้และพุ่มไม้ทั้งสองข้างทาง เป็นประกาย
 ระยิบระยับเมือกระทบแสงแดด.. นั้ถ้ามีกลองถายรูปอยู่ในมือละก็ จะ
 ชูโให้เอมเมตหุยกรรด แล้วจะลงไปถายไกลๆไซเลนชไมโคร ไซฟิลม
 ซาๆเพื่อถายบนจอโค้นิมนวล กูไป..ฝันไป..เคลั้มไปควยเสียงหวัก-
 หิวของลมหนาวที่ปะทะปึกหนาตากระจกเล็กที่ปึกไมคอยสนิท.. คั้น
 จากภวังคั้ เมือเริ่มมองเห็นท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีเหลืองตอนห้าโมงเย็น
 มองเห็นยุงสูงๆเวียงรายรณบๆสองข้างทาง สลั้กับบ้านพักชาวนาเป็น
 ระยะๆ ไม่มีภูเขาให้เห็นเลย ทุกอย่างกูเหมือนจะจับวางเอาไว้บน
 ทีวีราบแบนสุคลูกหูลูกตา...

พวกเราเริ่มเข้าปากทางเมืองเซนต์หลุยส์เมื่อพลบค่ำแล้ว ช้าม
แม่น้ำกว้างซึ่งโจนริบหันมาบอกว่า...แม่น้ำ"มิสซิสซิปปี" แตกมองไม่
เห็นอะไรแล้ว เห็นแต่พรายน้ำวูบวามเมื่อเรือผ่านไป เอ็มเมทซ์บรด์
วนเวียนหาบ้านพักของคุณราตรี สิงคะมณี เพื่อนร่วมงานของแกที่

"MALAN" ชื่อในสมัยนั้นคือ Malnutrition and Anaemia

Research Project

"โครงการวิจัยโลหิตและทุโภชนา" ของคณะ-
แพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นโครงการร่วมมือของมหา-
วิทยาลัยเซนต์หลุยส์ ก็มีการแลกเปลี่ยนนักศึกษาทันตามธรรมคา คุณ
ราตรี สิงคะมณี ก็เป็นคนหนึ่งในจำนวนนั้น ..กว่าจะพบบ้านคุณราตรี
ก็ตกหมอกวาวๆ แต่ดูเหมือนจะไม่ทันได้พัก ทั้งหมอกก็ถูกเชิญไปกินข้าวเจก
ที่บ้าน"หมอเจก" (Dr. Charles Tan) เพื่อนร่วมงานของเอ็มเมทซ์
โครงการวิจัยฯ ซึ่งหมอกสัญญาแล้ว ก็กลับไปสังกัดเดิมที่นั่น แต่เพิ่งทราบว่า
ได้เสียชีวิตไปแล้วด้วยโรคมะเร็งในปอด

กลับถึงบ้านคุณราตรีอีกครั้งหนึ่ง ก็คิดมากแล้ว จำได้ว่าถนนหนทาง
มันเงียบเขียบ เราพักกันทั้งหมดที่นั่น นอนหลับๆตื่นๆจนถึงรุ่งเช้า โจน
และเอ็มเมทซ์ยังไม่ตื่น เราก็เลยถือโอกาสรีบแต่งตัว เพื่อที่จะหลบออกไป
ไปดูอะไรๆข้างนอก คุณราตรีกระซิบว่า เดินตรงไปเรื่อยๆซัก 10 นาที
ก็ถึงตลาดจอง. ที่ร้านแรกตรงมุมถนน เป็นร้านสรรพสินค้าเล็กๆที่กำลัง
ขายลดราคา ในระยะนี้ ก่อนคริสตมาส ปีใหม่ ลดราคากันทั่วโลก เรา
จำได้ว่าซื้อกระดาษทำดอกไม้พลาสติก ราวๆ 4 เหรียญใบหนึ่ง และดูเหมือน
จะป่าทั้งไปที่โรงเคี่ยมแห่งหนึ่งในเมือง Santiago ประเทศ Chile
ในอเมริกาใต้ เพราะซื้อกระดาษใหม่ที่สวยงามกว่า...เดินข้ามฟากไป
ข้างๆปั๊มน้ำมัน ลองชิม Cheeseburger ของเซนต์หลุยส์ ไม่ค่อยดี
สู้ของ"แยงกี้ ดูเคิล แคนดี้"ที่ เกลลิน เอลลินไม่ได้ เพราะมีครีมปรุง
รสอร่อยกว่า ขนมปังนิ่มและแบนกว่า เนื้อไม่แห้งเกินไป แต่ที่คิดกว่า
มาก ก็คือ ใสแฉงกว่าคองมากกว่าและมันฝรั่งทอด (French fried)

ไม่อมน้ำมัน และในขณะที่มันยังร้อนๆอยู่ เติมเกลือป่นนิดหน่อย เขี่ยหอมใหญ่ทิ้งไป รากขอสมมะเขือเทศพอสมควรว บิดเบาๆเพื่อที่ขอสมมะเขือเทศไม่ทะลิกออกมา กระทบดูกระทงที่ห่อให้ก็ บีบให้แบนลงไปอีกหน่อยเพื่อจะกักใส่ตะกั่ว. เรากินของเราอย่างนี้ และที่เซนต์หลุยส์ไม่มี "แอปเปิล พาย" เหมือนที่ เกลิน เอลลิน เลยกองคิม "ฮอท โช-โคเลต" แทนของหวาน เรารีบอิมอาหารเข้า ราวๆ 10 โมง โจนุ และเอมเมทอาจจะคอยอยู่ ซึ่งก็จริงอย่างที่คิด แต่เห็นบอกว่าเพิ่งอิมกาแฟเหมือนกัน แต่ก็พร้อมที่จะ "ลุย" เซนต์หลุยส์ เอมเมทขับรถออกมาทางถนนซึ่งเราเพิ่งจะผ่านมาหยกๆชื่อ **Grand Boulevard**

วกเข้าไปทางตลาดอีก แต่ไม่ถึงร้านที่เราแวะ วกออกไปอีกทางหนึ่ง ตรงลิวไปทางของคูบานคูเมืองที่เรียกกันตามภาษาชาวบานทันนว่า " Arch " แต่ภาษาที่เรียกกันเป็นทางการนั้น คือ " Gateway — to the West " เล่ากันว่า มันเป็นสัญลักษณ์ของคนในสมัยที่ชาวอเมริกันเดินทางไปแสวงโชคทางตะวันตกของอเมริกาเหนือ จะลงเรือข้ามแม่น้ำมิสซิสซิปปี ซึ่งกันเซกแดนระหว่างรัฐอิลลินอยส์กับมิสซูรี และมักจะมาขึ้นฝั่งตรงนี้ เพื่อจะเดินทางมุ่งสู่ตะวันตกต่อไป. ต่อมาภายหลังชาวเซนต์หลุยส์จึงคิดสร้าง Arch นี้ไว้เพื่อเป็นอนุสรณ์

เมื่อเดินเข้าไปดูใกล้ๆจึงเห็นว่า มันช่างใหญ่โตมหัพสารจริงๆ สังเกตไคว่มันสร้างควยแผนเหล็กปลอกคสนิมหนาเปอะ คอกันเป็นชั้นๆ มีประวัติเล่าต่อกันมาว่า การก่อสร้างทำกันอย่างระมัดระวังมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การตอยอกของแต่ละฐานขึ้นไป เล่ากันว่าชั้นส่วนชั้นสุดท้ายตรงยอกที่จะต้องบรรจบกันนั้น ผู้ว่าการรัฐมิสซูรี ต้องบินขึ้นไปกับเฮลิคอปเตอร์ เพื่อไปทำการเชื่อม..

เล่ากันอีกเรื่องหนึ่งว่า.. เมื่อสร้างเสร็จ ก็มีนักบินฝึกบินที่ลองตาย ขับเครื่องบินเล็กบินลอคใต้ Arch น้อยเสมอ แต่ไม่มีใครเลวๆเคยตายกันบาง ก็เผื่อๆเอาไว้ ทางการไคหามเค็ดชาคต่อมาภายหลัง..

จำได้ว่าในขณะที่แหงนดู เพื่อกะความสูงและกว้างของประตูเมืองนี้
 อยู่นั้น โจนและเอมเมตซึ่งยืนอยู่ใกล้ๆฐานอีกข้างหนึ่ง ตะโกนบอกเรา
 ให้เดินลงไปข้างล่างใต้ฐาน ชักส่งสัย มันอะไรอยู่ที่นั่น...โอโฮ!
 มิน่าละ พวกนักบินฝึกถึงโคลงกันนัก ใต้ฐานข้างล่างเป็นห้องโถงใหญ่
 มาก พอๆกับสนามบินเล็กๆ ด้านหนึ่งมีโรงหนึ่งขนาดกลางตั้งอยู่ ส่วน
 อีกด้านหนึ่ง แบ่งเป็นส่วนต่างๆอีก 3 ส่วน ส่วนหนึ่งใช่เป็นห้องสมุด
 แคนาเสียค่ายที่ไม่มีเวลาเข้าไปดูว่ามีหนังสืออะไรบ้าง อีกส่วนหนึ่ง
 ตรงกลาง เป็นบริเวณโล่งกว้างสำหรับเป็นที่แสดงนิทรรศการต่างๆ
 ส่วนสุดท้าย เป็นพิพิธภัณฑ์ซึ่งเก็บเรื่องราวต่างๆของเซนต์หลุยส์เอาไว้
 ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงสมัยนั้น (2515)...เดินเข้าไปอีกข้างหนึ่งซึ่งมี
 ความคึกคักเคลื่อนไหวของผู้คนมากกว่า...นั่นไง มันมี "Bucket"
 หรือ"ถังไฟฟ้า"สำหรับพาคคนราวๆ 10 คนขึ้นไปชมบนชั้นสกายออกของ
 ประตูเมือง...โจน เอมเมต คุณราตรี และเรา ก็เข้าไปเบียดเสียด
 กับคนอื่นๆขึ้นไปดูเหมือนกัน เมื่อเราออกกันจาก"ถังไฟฟ้า" ก็พบห้อง
 โถงกว้างมาก มีหน้าต่างให้ชมวิวทั้งสองข้าง มองลงไปเห็นบริเวณ
 ตลาดที่เราเพิ่งผ่านมา อีกด้านหนึ่งมองเห็นศาลากลางและตึกกรม
 บานของเรียงรายไปจนสุดขอบฟ้า

เมื่อพวกเราลงมาข้างล่างแล้ว เอมเมตบ่นอยากกินเบียร์เย็นๆ
 เราก็เห็นควย เอมเมตขับรถวนไปทางศาลากลาง วุ่นหาที่จะจอกอยู่
 หลายรอบ จนถึงบาร์กลางแจ้งแห่งหนึ่ง ใกล้ๆมีอ่างน้ำพุใหญ่มาก มี
 สนามหญ้าเขียวชอุ่มรอบๆ เป็นสวนสาธารณะเล็กๆที่บำรุงรักษาเป็น
 อย่างดี...และแล้ว ทุกคนก็มีแก้วเครื่องดื่มต่างๆตามชอบอยู่ในมือ
 เอมเมตและเรากระทบแก้วเบียร์กันบอยๆ ทองมันเริ่มวาง "ซาละ-
 เปาฝรั่ง"ที่รองทองเอาไว้ตอนเช้า ก็คงจะละลายหมดไปแล้ว...พอ
 ผ่านไปชวคที่สอง เราก็เริ่มคึกซิม นิ่งรำพึงถึงวันจันทร์ที่จะมาถึง เรา
 จะต้องทำงาน...นั่งเหม่อไปทางรูปปั้นในอ่างน้ำพุ ตามันฟางๆเพราะ

ฤทธิ์เบียร์ เห็นเป็นรูปปั้นของผู้ชายคนหนึ่ง ลำสัน แข็งแรง มีกล้ามเนื้อบึกบึน กำลังวิ่งอยู่กลางน้ำพุ..ตามันพางจริงๆ พยายามมองเห็นรูปปั้นนั้นไม่ได้ใสกางเกง และไม่ได้ใส่เสื้อ มันเลือนพร่าเหมือนรูปปั้นบรอนซ์ของเทพุตรกรีกโบราณ..เราสะดุ้ง เมื่อคนเคินโตะเขามา เกือบแก้วและถามไถ่ถึงเรื่องอาหารกลางวัน..มองไปที่รูปปั้นบรอนซ์นั้นอีกที อ้อ..มันมีกางเกง! ตาเราผาดไปจริงๆ เพราะความมัน ไม่ได้หาเรื่องฉีกวิถดาร์ไปหรอก แต่เพื่อความแน่ใจ ก็เลยรีบถามคนเคินโตะถึงเรื่องราวของรูปปั้นนั้น ก็ได้ความว่า เป็นรูปปั้นของนักวิ่งชาวเซนต์หลุยส์คนหนึ่ง ซึ่งเมื่อมันเสร็จใหม่ๆ คนปั้นไม่ได้ปั้นกางเกงใส่ไว้ด้วยหรอก..มัยละ! ตาของเราไม่ได้ผาด เราถูกฉีกลอก!

คนเคินโตะเล่าต่อ ..ต่อมาภายหลัง พวกญาติๆ ของนักวิ่งคนนั้น ได้ร้องเรียนต่อทางการว่า บรรพบุรุษของเขาเป็นคนมีวัฒนธรรม และไม่ใช่เป็นเทพุตรกรีกด้วย จึงขอร้องให้ปั้นกางเกงใส่ให้ด้วย แล้วแกก็เล่าอย่างตลกตลกไปอีกว่า..ทางโนน..แกขี่มอไปทางประตูเมืองใกล้ๆ ทะเลสาป มีอนุสาวรีย์อีกอันหนึ่ง อันเคียนแคงขึ้นมา..วันทีคนตีชาวบานแถบนั้น จะไคยินเสียงมารอง สันนิษฐานกันว่า มามันคงจิกกะจี เพราะวานายอันเคียนแคงที่ควบอยบนหลัง ก็ไม่ได้ใสกางเกงเหมือนกัน..แล้วแกก็หัวเราะหนาแคงพอกๆ กับเอมเมต ซึ่งแคงเพราะเบียร์ คนเคินโตะถามต่อไปถึงเรื่อง **Riverside Fair** (งานเทศกาลริมตลิ่ง) มันน่าสนใจ แต่เห็นจะอยู่คอยชมไม่ไหว เพราะไปจิกเอาเสียปลายพรรษา เคือนกันยายน..แกเล่าต่อเป็นคั่งเป็นแควว่า ริมแม่น้ำมิสซิสซิปปี (ฝั่งของเซนต์หลุยส์) ตลอดเคือนกันยายน จะไม่มีที่เคิน ทั้งกลางวันกลางคืน คนจะมาชมการแสดงต่างๆ บางพวกก็ข้ามเรือไปกินอาหารที่ภัตตาคารลอยน้ำที่ชื่อว่า **Noah's Ark** คงจะคล้ายๆ กับเรือกินรีในสวนลุมพินีของเราสมัยก่อนกระมัง

เมื่อทุกคนอ้อมเข้ามาใกล้กลางวันก็บ้ายมากแล้ว เอมเมตเป็นกังวลมาก เรื่องเครื่องยนต์ เพราะตั้งแต่เดินทางออกจาก เกล็น เอลลิน จนถึง เซนต์หลุยส์ มีอาการสะอึกหลายครั้ง เพราะฉะนั้น แทนที่จะไป"ควาน- ทาวน"กัน ก็เลยออกไปดูซ่อมแห่งหนึ่งแถวๆถนน"แกรนค"ที่เข้ามา แต่พอไพลเขาประตูโรงซ่อม เราก็อะอึกแรงกว่าเครื่องยนตร์รถของ เอมเมต เพราะภาพที่เห็นข้างหน้า..ซากรถยนต์แบบต่างๆ แบบเก๋ง แบบบรรทุก แบบบัส กองสุมกันอยู่ เห็นชะเกือบเทาภูเขาทอง..เรา ตามโจนดูว่า เขาจะเอาไปทำอะไร..โจนสั่นหัว

ถาวรจะหายสะอึก ก็เกือบ 5 โมงเย็น มีเจ้าภาพเชิญเลี้ยงอา- หารมือเย็นอีกแล้ว..ดร.ฮอรวิตท Dr.Max K.Horwitt เป็นอาจารย์ หมอทาง "Biochemistry" เคยไปประจำการอยู่ที่ MALAN ดูเหมือน จะ 2 ปี เมื่อพบกันตอนเย็นวันนั้น ทั้งสองคนหัวเมื่อยใจมาก คุยถึง เรื่องเมืองไทยอยู่ตลอดเวลา และย้ำกับเราหลายครั้งว่า..อย่าลืม เป็นอันขาด หลักของการทำสไลด์ประกอบการสอน แบบที่มีแต่คำพูด text การบรรจุคำพูดลงในสไลด์ที่คั่น ควรใช้"คำพูด"ประมาณ 42 คำเท่า- นั้น ใช้แบบของตัวหนังสือแบบต่างๆ เส้นหนาๆ วางแบบให้โค้งงอ จะโคนชัดเจน..ดร.ฮอรวิตท ไม่เคยเป็นแค่นักชีวเคมีอย่างเดียว เป็น นักออกแบสสไลด์มือดีด้วย..จำได้ยิ่งกว่า ในขณะที่พวกเราจับกาแฟ หลังอาหารกันอยู่นั้น หม่อมฮอรวิตท ซึ่งชอบแต่งตัวสวยอยู่เสมอ ได้ เอาเสื้อหนาวขนมิงค์สีฟ้าอ่อนๆปนเทาออกมาอวด บอกว่า เป็นของ-ขวัญคริสต์มาสจากสามี ราคาพันกว่าดอลลาร์ มันสวยจริงๆแต่คงไม่ เขาเท่ากับเราแน่ อย่างเราแค่เสื้อขนสัตว์(สัตว์อะไรก็..โค)ก็พอ หมกเวลาเที่ยว..ในวันรุ่งขึ้นพวกเราตองกลับ เกล็น เอลลินกัน เอมเมตจะตองทำงาน เราคุย แคปัญหาเรื่องเครื่องยนต์ยังไม่ ตก เมื่อตอนขามามันก็ยิ่งวังไค้ เพียงแต่สะอึกบ่อยๆเท่านั้น แคตอุน ซากลับนี้ มันเอาแต่สะอึกลูกเดียว ไม่ยอมวัง..เลยตองคักสินใจกันว่า

จะต้องกลับกับรถบัสเกรเฮานด์ (Grayhound) คันแรกที่ออกจากเซนต์-หลุยส์ตอนเช้า ทั้งรถเอาไวให้หอมท่อไอเสีจ โดยอาจารย์หมอสอร์-วิตต์ จะเป็นผู้แจ้งให้ทราบทางโทรศัพท์..มีปัญหาจนโก

ในวันรุ่งขึ้น พวกเรากันกันแถมึก เพราะนอนไม่หลับ อาจจะเป็นเพราะนอนผิดที่ และกลัวว่าจะไม่ตื่นตอนเช้ามืด (ดูเหมือนจะไม่มีใครพกนาฬิกาปลุก) เมื่อเราแต่งตัวเสีจ ก็พบว่าทุกคนพร้อมที่จะออกเดินทางและปฏิเสธคุณราตรี เรื่องที่จะจึกหากาแฟให้ เอ็มเมทบอกว่าที่สถานีรถบัสมีร้านกาแฟอยู่แยะ..หลังจากที่คอยคิวซื้อตั๋วราคา 11 เหรียญ, เซนต์หลุยส์-ชิคาโก กันคนละใบแล้ว พวกเรากันทองกันควยกาแฟคนละถ้วย เรานั่งทำควนไปและดูประตูเมืองไปราวๆครึ่งชั่วโมงก็ถึงเวลารถออก โชคดีที่พวกเราไคที่นั่งข้างหน้า โจนและเอ็มเมทไคนั่งข้างหลังคนขับ เราอยู่ดีไคมา นิ่งกับเด็กชายอายุอานามราวๆสิบขวบ ซึ่งมีคามารควนนั่งอยู่ข้างหลัง เด็กชายแค้นจึกหนาตาจเราก็เลยเหลียวมอองอะไรทออะไรนอกรถไคไคโดยไม่ต้องเกรุงใจเด็กรตวิ่งออกจาทาไคล็กพัก เราเตรียมควหัวล็บคว ขยับควไปข้างหน้าเพื่อที่จะไคเอนหลังให้สะบาย..แควรถกลับหยุกวิ่ง มันจอคอยกับที่เฉยๆเจออีกแล้ว ก็ไม่เห็นมันสะอีกเลย แลควทำไมแควรอกกับ..ลุ่มตาควคนขับทาทางแควใจเย็น แควเหลียวควทางซ้ายประมาณ 2 นาที แลควควคทาสิขาวจึกของแควไปควทางขวาอีก 2 นาที (แควคงไมโซคนซึชลาคตาขาวหรือก แต่เป็นเพราะฉิวของแควสิคว่าจึก ก็เลยเห็นการตักกันอยางรุนแรงระหวางฉิวหน้าและคว-แควเป็นฝรั่งคว)..เราก็เหลียวควตามแควไปบาง ออ..รางรถไฟควางๆทั้งซ้ายและขวา ทอจจคควคัง 4 นาทีว่าไมมีรถไฟควาน..นึคซึนมาไคถึงเรื่องที่เคยอานในหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่ง ไคเราก็จว่าไมไคแล้ว เลาคถึงเรื่องคน"สออคซึ"ที่พาลูกๆเกินขามทางรถไฟควล็บยาน แควทอไปตามนายสถานึเสียกอนว่า จะมีรถไฟควานมาจากทางซ้ายก็ไมง และมาจากทางขวาก็ไมง เมื่อเห็นว่วเวลาจที่รถไฟทั้งสองขบวนจะควานมายังนานพอที่จะขามทางรถไฟไค แควก็จะ

พาลูกๆข้ามไปโดยเร็ว..ก็มันเรื่องเล่า..ตอนนั้นมาเจอเข้ากับตัวเอง
 เกรเฮานคิงทอไปถือกราวๆสองชั่วโมง เราก็ไ้จับสมใจและพอ
 จะเคลิ้มๆทอ รดก็จอกนึ่งอีกแล้ว ผงกหัวออกไปดูทั้งซ้ายทั้งขวา ก็ไม่มี
 รางรถไฟ หรือทางแยกก็ไม่เห็น มองไปที่คนขับ ตอนนั้นเห็นลูกตาของแก
 วาววับอยู่ที่กระจกมองหลัง เคาไม่ถูกหรือกว่าแกมองอะไร เหลียวไป
 ครอบๆก็เห็นทุกคนกำลังนั่งหลับกันทั้งนั้น และแล้วแกก็ลุกข้ามราวเหล็ก
 ซังกันเอาไว้ระหว่างคนขับกับผู้โดยสาร เคนมาข้างหลังผ่านเราไปอีก
 สามสี่แถว ไคยินเสียงแกพูดหาว่ากับผู้โดยสารคนหนึ่งและต่อมาไคยิน
 เสียงโตทออย่างไมพอใจจากผู้โดยสาร จับคำพูดไคบางคำว่า...
 ฉันไม่ต้องการลงไปจากรถ มันเป็นแคร์มันก็จับแกหนาว..แล้วก็เห็นคน-
 ขับเคนกลับที่นั่งมือถือชวคแบนๆมีน้ำสีเหลือง เขมๆยัวร์าวๆครึ่งชวค เรา
 ก็เข้าใจทันทีว่า บริษัทเกรเฮานคินห้ามผู้โดยสารคิมของมีนเมาในขณะที่
 ไคโดยสาร ไม่มีความรู้เลยวารถเมลเมืองไทยห้ามกันอย่างนี้หรือเปล่า

เราเข้าถึงซิกาโกรูป ที่กลางๆถนนม่อนโร ที่ตั้งสถานีขนส่งของ
 เกรเฮานค เวลายุ่ประมาณสิบเอ็โมงกว่าๆ เรียกว่ายังมีเวลาทำอะไร
 ที่เป็นการเตรียมพร้อมสำหรับวันรุ่งขึ้น แคก่อนนอนตงไปแวะรับเจ้า
 "เรกซ"ที่โรงเล็ชงกับโจนก่อน ตกล่งกันว่าพวกเราจะลงรถไฟกันที่
 "วิลลาพาร์ค" เพื่อไปขอยืมรถของพ่อของโจนเพื่อไปรับ"เรกซ"

เมื่อพวกเราถึงบ้านก็บายมากแล้ว แคพวกเราก็ก้มคกั่วงลกันเรื่อง
 เตรียมอาหารกลางวัน เพราะคุณพ่อคุณแมของโจนเชิญเราทั้งหมคควย
 อาหารงายๆ..พิชชากับชุปด้ว..

คิดว่าโจนคงจะไม่เชิญแขกมากินเลี้ยงอีก เพราะทุ่ที่ครั้งเราตอง
 รับอาสา"ล้างชาม"ตามธรรมเนียมของผู้พักที่คี่ ล้างควยนำรอนจคกับ
 สะบู่เหลว เราไ้ชตงมือไม่เป็น เคยล่องทุ่ครั้งหนึ่ง ทำชวมแตกไปสอง
 ใบ..มันลัน แคพอล้างควยมือเปล่า มือมันก็ลอกขาวแตกคานเหมือน
 หนึ่งงู ถาหมคหนาคริสตามาสปีใหม่แล้ว คงเล็กกินเลี้ยงกันหรือคะ..

คิดกลัวเป็นครั้งสุดท้ายจริงๆ เพราะหลังจากนั้นอีกไม่นาน เราก็ไม่มีโอกาสกลับไปช่วยล้างซามแบบนั้นอีก

วันรุ่งขึ้น เราก็ไปบ้านบ๊วย แมลค เป็นคนแรก แกวาลงไปชั้นล่าง ซึ่งส่วนหนึ่งก็เป็นห้องถ่ายรูปคิบัคร์ โชกุดอง "โพลารอยด์" เจ้าหน้าที่ประจำกล้องอายุกลางๆ คน ไม่พูดไม่จา จับเรานั่งบนเก้าอี้หมุนตัวหนึ่ง แล้วก็ยกกล้องเหวอะเหวอะขึ้นบังหน้า แล้วก็มีส่วนของแฟลช แพลม เซาตา แกวยกพิเยกโทคอยสักครู่ แล้วก็ลอกกระดาษดำทิ้ง ยื่นกระดาษสีมาให้เราดู หน้าที่ของเราในรูปไม่ยากกะเหมือนในกระจกที่เราดูอยู่ทุกวัน เราเขียนชื่อใส่ข้างหลังแล้วก็คืนแก่ไป แล้วแกก็ถ่ายแถมให้เก็บไว้อีกหนึ่งรูป.. วันนั้นได้เริ่มทำงานเป็นวันแรกที่แผนก "ศิลปะ" เป็นผู้ช่วยของแอนเจโล ซึ่งโยนเนกาตีฟกระดาษมาให้เราดูคั้งกองใหญ่ แล้วทำ "lay-out" คออีกสามสี่แผ่น.. งานทุกดอง

แล้วตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา งานก็วนเวียนอยู่แต่เรื่องเนกาตีฟ แต่งรูปขยายทั้งขาวดำและสี ออกแบบหัวเรื่องต่างๆ (เรียกว่า paste-up) มีเครื่องทำตัวหนังสือ ซึ่งมีแบบอยู่ในแผ่นพลาสติกกลมๆ คล้ายแผ่นเสียง หมุนตัวหนังสือที่ต้องการ ไปที่ช่องว่างส่วนบนของเครื่อง แล้วกดปุ่มเปิดไฟของหลอดไฟซึ่งอยู่ในเครื่อง ให้แสงผ่านตัวหนังสือไปตกกระทบกระดาษไวแสงซึ่งทำเป็นมวน กว้าง 35 มม. ยาวราวๆ 50 ฟุต กระดาษที่ถูกอัดแสงแล้ว จะผานไป "ล่าง" ในน่ายาสรางภาพและคงสภาพโดยอัตโนมัติ ที่ด้านบนของเครื่องซึ่งมักจะมีคนมายืนดูและคุย มีป้ายติดเอาไว้ว่า "ห้ามขวนคุย" .. เพราะว่าเครื่องในสมัยนั้นยังไม่มี "จอ" สำหรับดูว่า ได้อัดถ่ายตัวอะไรไปบ้างแล้ว เมื่อมีคนมาขวนคุยอาจจะทำให้ตัวหนังสือซ้ำกัน หรือไม่ก็ล้มอัดไปบางตัว.. ทำอยู่แต่เรื่องพวกนี้ ตั้งแต่แปดโมงครึ่ง (บางวันรถไฟติดหิมะอยู่นาน ก็สายไปหน่อย).. สิบบโมงเช้า เป็นเวลา coffee break, ซึ่งทุกคนกระวนกระวายคอย...-

เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งดูเหมือนจะชื่อ Jack ชอบรับอาสาออกไปซื้อ..
 แยมโรล โคนท์ ที่ร้านข้างล่าง เพื่อเอามาทินกับกาแฟแบบ "diet"
 (แบบน้ำตาล) ซึ่งมีตู้หยอดเหรียญตั้งอยู่หน้าแผนกพอดี เพราะฉะนั้นใน
 เวลานั้น ที่หน้าห้องจะมีคนมากินกาแฟกันเต็ม คิวกันเฮฮา คนที่เสียดัง
 กว่าเพื่อนเห็นจะเป็น "โจ" ซึ่งมีตาและฟันขาวกว่าผิว.. เที่ยงถึงเที่ยง-
 ครึ่ง เป็นเวลาอาหารกลางวัน แต่ครึ่งชั่วโมง อย่างเก่งก็กินแค่
 แซนวิชกับโคลา แคทของลงไปชั้นล่าง โกลๆกับที่ถ่ายรูปก็ครบ มีโต๊ะ
 ยาวกับม้านั่งยาว ให้นักินข้าวกลางวันกัน มีห้องนำอยู่ถัดไป.. เลิกงาน
 5 โมงเย็น แต่ถ้ามีงานมากก็ต้องอยู่ทำล่วงเวลาจนถึงทุ่มหรือสองทุ่ม
 จายค่าล่วงเวลาตามระเบียบ.. วันที่เราชอบมากที่สุดคือ วันอังคาร เมื่อ
 เห็น Frank Nimmet (หัวหน้าการเงิน) เดินเข้ามาพร้อมกับเชคส์
 เหลืองอ่อนๆ ซึ่งทำให้เราเดินเข้าไปใน "Sears Robuck.. " อย่างมี
 ความสุข บางทีก็ไปคนเดียว บางทีก็ไปพร้อมกับเพื่อนร่วมสำนักที่เมือง-
 ไทย อาจารย์ยูรพิณช ไซยารัมภ์ ซึ่งกำลังทำปริญญาโทที่ รพ. Michael
 Reese แคทของเที่ยวไลเที่ยวชอระหว่างชิคาโกกับเซนต์หลุยส์ เพื่อ
 คอยดูแลอาจารย์สนอง ไซยารัมภ์ ซึ่งเรียนอยู่ที่นั่น.. นานเสียค่าย...
 อาจารย์ยูรพิณช โคลาโลกไปอย่างกระตั้นหัน เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน
 2526 คุยโทรศัพท์เรียกกันในสมัยนั้นว่า "หัวใจลมเหลว".. โจหาย เคย
 คุยชิคาโกด้วยกันหลายเดือน แล้วเราเองก็ท้องมีอันเป็นไป จากกันตั้ง
 สิบกว่าปี พอพบกันได้ 2 ครั้ง ก็จากไปอย่างที่ไม่มีวันเจอกันอีก
 ที่ทำงาน.. วันหนึ่งมีรายการนำเที่ยวสำหรับคนงานใหม่ นำโดย
 Charles Platt (หน้าตาคล้ายพระเอกหนัง Rod Taylor) คุณ-
 แพลต เป็นลูกเขยของ บิล ไมเยอร์ (พอ) ทำงานในหน้าที่ของผู้อำนวยการ
 ผู้จัดการ วันนั้น แกวพาไปเยี่ยมชมสาขาของบริษัทซึ่งมีอยู่ 3 แห่ง แห่ง
 หนึ่งก็อยู่กับแม่น้ำชิคาโก มองลงไปจากหน้าตางชั้น 15 มองเห็นแม่น้ำ
 นำเป็นสีเขียวไหลเอื่อยๆอยู่ข้างล่าง คุณแพลตอธิบายว่า.. ในทุกเดือน

มีนาคม จะมึ้งงานฉลอง มีกระบวนแห่เดินไปตามถนนริมน้ำ จักโดยนาย-
เทศมนตรี แล้วคุณแพลงก็จบการนำเที่ยวโดยการพาไปเลี้ยง " Lasagna " ที่
ที่ร้านขายอาหารอิตาเลียนแห่งหนึ่งซึ่งไม่ไกลจากที่ทำงานมากนัก

.. และแล้ววันคริสต์มาสก็ผ่านไปอย่างน่าประทับใจเป็นที่สุด ที่บ้าน
โจนตั้งต้นคริสต์มาสเอาไว้อีกสักกับข้างไม้ตัวใหญ่จากเชียงใหม่ พร้อมกับ
แม่ของโจนมารวมควย แต่พอแม่ของเอมเมคนั้น อยู่ไกลมากในรัฐอื่น
จึงมารวมควยไม่ได้ มีการแลกเปลี่ยนของขวัญกันตามธรรมเนียม เรา
จำไม่ไควว่าใครรับของขวัญอะไรบาง จำไควแต่ว่าเราไควใหญ่เท่าหนามี
ขนพูนกับทุกคน โดยมวนใส่ด้วยแถวกระดาษ แล้วห่อด้วยกระดาษที่เรา
พิมพ์เอง ซึ่งไควเตรียมล่วงหน้าเอาไว้อุหลายวัน แล้วผูกควยไหมพรม
เส้นโศๆ ทุกคนชมว่าเป็นหอของขวัญที่เกมาก

งานฉลองคริสต์มาสที่ทำงาน ไม่มีการแลกของขวัญ แต่มีการเลี้ยงมี
เย็นแทน ที่หออาหารไม่หรูหรามากนักซึ่ง แอนเจโล เลาวาบริษัทพา
มาเลี้ยงที่นั่นทุกปี.. พวกผู้หญิงก็มพวก cocktail ตามชอบ.. Tom Collins ..
.. Screwdriver ..

ก็ไมเลว แต่จับ "มารการริทา" แบบ
อเมริกันสูแบบเมกซิกกันไมไคแน่นอน แบบเมกซิกกันชานแท้ดั้งเคิมั้น
ไมนิยมทาเกลือเอาไว้อที่ปากแกว แต่ทาไว้อเสียเลยที่มือ ตรงสันมือ
ระหว่างหัวแม่มือกับนิ้วชี้.. ไช้ดินเสียเกลือตรงนั้นเสียก่อน แล้วค้อยจับ
"มารการริทา" ซึ่งผสมโดยไชน้ำตาลนอยที่สุค.. ความเปรี้ยวของน้ำมะนาว
ผสมกับความเค็มของเกลือ และความเผื่อนของ Tequila ... ดวยเกียว
เท่านั้นแหละ.. มีน!

ทั้งสองงานเลี้ยงฉลองวันคริสต์มาสผ่านไป บางคนฝึกหังที่หิมะตก
ไมมากพอที่จะเรียคว่า " " White Christmas " " แต่ถึงจะตกไมมาก
เราก็ยังเคิมะงุมมะงาหราหลกมกนกระแทกหลายครั้งหลายหน..